

een groener groen

een groener groen

Mike Van Acoleyen

ISBN: 9789402121582

© Mike Van Acoleyen

Inhoud

Een groener Groen.....	7
Moeder waarom werken wij?	11
Een socialer Europa, praktijkervaring	17
Laat het gras maar groeien	21
Wetteren was nergens voor nodig.....	25
De kleuren van de stad.....	29
De schande van weggeworpen vis	31
Over schaamsternen en havens als kankers.....	35
Super Johnny	43
Kleptocratie	45
Files kan je niet oplossen	53
Nationale feestdag, waarom ik mijn driekleur uithang	57
De Schotten	61
BTW voor elektriciteit naar beneden, een sociale maatregel?	65
Opzegvergoedingen, discriminaties en compromissen uit slaaptekort	67
Apologie voor het ACW	69
De druivelaar 2 maart 2013	75
Delhaize, een versje.....	79
Oorlog als oplossing?	81
Ogen, balken en Algerijnse lessen	85
De natuur als erfgoed; ethiek of overleven?	93
Circulaire economie, niet zomaar recyclage	113
De angst regeert	133
Een nieuw verhaal van hoop	135
Wensen voor een groener groen.....	143
Literatuur	147

Een groener Groen

Groen is geen partij als de andere. Groen heeft dan ook niet de ambitie om te zijn als de anderen. Groen is anders. Vroeger was Groen zelfs 'anders gaan leven'. Natuurlijk was dat een beetje beperkt. Het gaat er niet alleen om dat wij als individu en als consument alle schuld op ons nemen en anders moeten gaan leven. Het is niet alleen door zélf anders te gaan leven dat we de wereld verbeteren. Dit is onvoldoende.

Niet alleen wij - of zelfs niet in de eerste plaats wij- moeten anders gaan leven. De structuren moeten veranderen. Het blinde en naïeve geloof in eeuwige groei moet doorprikt worden. De machtsystemen moeten democratischer - basisdemocratischer. Het economisch systeem moet correcter - eerlijke handel binnen België en wereldwijd. Rijkdom hoeft niet steeds naar dezelfde aandeelhouders en kapitalen te vloeien - de kloof moet gedicht. En dat doe je niet door enkel anders te gaan leven. Dit doe je door te strijden tegen onrecht en onwaarheid.

Groen is ontstaan uit activisme, de groene fietsers weet je wel, en die wortels moeten we trouw blijven. Als Groen een centrumpartij wordt en te veel concessies doet naar mogelijke nieuwe kiezers - te veel wil snoepen aan de randen van sp.a, cd&v en zelfs open vld - dan is het Groen niet meer. Dan verliest de partij haar contact met de basis, haar leden, haar campagnevoerders. En uiteindelijk ook haar kiezers. Want die willen in de eerste plaats duidelijkheid. De partijgeschiedenis heeft het geleerd op 18 mei 2003. Er is voor de groene partij maar één toekomst, en dat is die van onbeschaamd ecologisme.

Groen is een radicale partij. Ecologisme, dat is iets anders dan de lichtjes gecorrigeerde almacht voor de markt. Dat is keiharde oppositie en verontwaardiging tegen de leugens van de banken. Dat is rechtlijnig tegen de winstgevende vervuiling door bedrijven hier en in de derde wereld. Dat is zuivere wijn en een strijd op leven en dood tegen lobbyisten en andere bedreigingen van de democratie. Dat is een rem zetten op reclame, marketing en overconsumptie. Dat is vechten tegen de citroeneconomie met zijn stress, burn-outs en zijn te grote groep werklozen. Groen, dat zijn open mensen voor open grenzen, wars van elke vorm van racisme of egoïstisch eigenbelang. Groen dat is herverdeling van beschikbaar werk, zonder concessies te doen aan de werkgevers. Groen, dat is pacifisme midden in de roep om oorlog en vergelding. Groen dat is waardering van mensen, syndicalisme dus in een zuivere vorm. Groen, dat is zich kwaad maken.

Groen moet dat durven, foert zeggen tegen de macht en tegen de kansen om aan die macht deel te nemen. Groen moet haar eigen ziel bewaren en erop vertrouwen dat dit electoraal voldoende is. De kiezers zien ook wel wat er scheef loopt, en willen verandering. Zij komen af op eerlijke en oprechte partijen die het lef hebben niet mee te huilen met de wolven in het bos.

En ook intern. Wat Groen predikt moet het ook zelf doen. Groen moet de partij zijn van de radicale interne basisdemocratie, waar het de leden zijn en niet de mensen aan de top die de lijsten samenstellen en vullen. Waar pollcomités van basismilitanten de keuzes maken, hierin ongestoord door parlementairen die voor hun eigen electoraal belang vechten. Groen is ook de partij van de expertise, de dossierkennis. Dit moet van onze lijsten afdruipe - zowel Vlaams, federaal als Europees. Anders dus

dan bij vele andere partijen. Wij zijn Groen, wij mogen het anders aanpakken. Dat is onze sterkte.

Dit is het Groen waar ik van hou, een strijdbare groep onconventionele ecologisten die onbeschaamd de macht een spiegel voorhoudt. Dit is de partij waarvoor ik met plezier campagne voer.

Deze bundel geeft inhoud aan deze liefde. Blogs, artikels en bijdragen allerhande, die allemaal in eenzelfde richting wijzen, ecologisme, binnen een brede waaier van economische, sociale, ecologische en maatschappelijke thema's, hier en daar een flard poëzie of zelf een verhaal. Af en toe heel concreet, en dan weer filosofisch (of ideologisch) naar de kern peilen. Mogelijk wat vertekend door mijn eigen interessegebieden, maar allemaal geschreven vanuit één hoop, één vertrouwen, één liefde. En die liefde is Groen, met een hoofdletter. Een kans op politiek alsof mensen er toe doen, een kans die we moeten grijpen, en die we vanuit de basis steeds opnieuw moeten versterken. Ik hoop met deze bundel bij te dragen aan het debat, een debat dat moet leiden tot een Groener Groen.

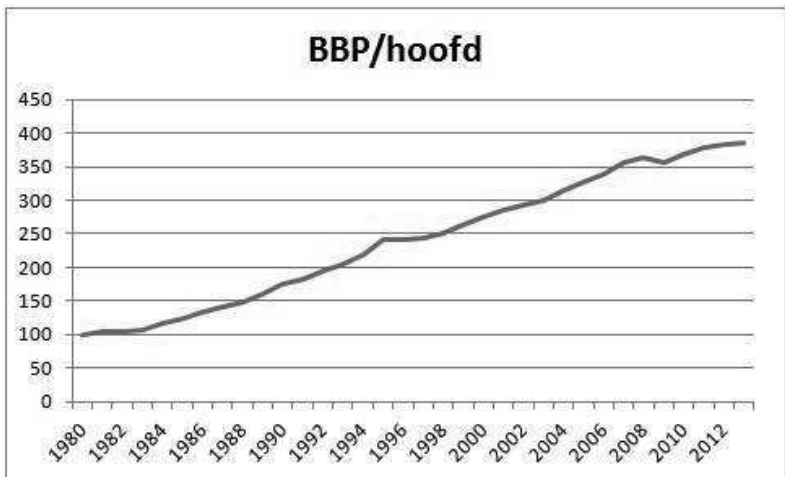
Mike Van Acoleyen,
Ingelmunster

oud voorzitter Groen West-Vlaanderen
lidnummer 100066374

Moeder waarom werken wij?

Moeder heeft daar een duidelijk antwoord op, en grootmoeder nog meer. We werken om brood op de plank te krijgen. Voor onze dagelijkse behoeften en als het meevalt af en toe een extraatje. Vandaag is het antwoord veel minder duidelijk. De vraag ook : "Moeder waarom werken wij zo hard?", of "moeder waarom laten ze ons niet werken?".

De rijkdom van ons land is sinds 1980 van moeder gestegen met bijna een factor vier. We zijn dus vier keer rijker geworden dan in 1980. Als je dat doortrekt naar 1950 of naar eerder dan wordt de toename van de rijkdom, per hoofd, nog veel groter.

cijfers: EUROSTAT

John Maynard Keynes, één van de grondleggers van de moderne economie, voorzag dat de technologie zo sterk zal

stijgen dat we met een uurtje of 16 werk per week ruim zouden toekomen om alle rijkdom te vergaren die nodig is, en we zeeën van tijd over houden voor zelfontplooiing. Twee dingen kloppen, die rijkdom is gestegen, en die spectaculaire technologische vooruitgang is een feit. Helaas, die zeeën van tijd, dat is maar een mager beekje. De veertigurenweek bestaat slechts in schijn, vele mensen werken veel harder en veel langer, 's avonds, in het weekend of overal waar hun smartphone hen kan vinden. Stoppen met werken doen we pas als de burn-out toeslaat, of na 65 jaar. Moeder waarom werken wij, een relevante vraag. Het is immers technologisch gezien niet nodig. Een antwoord dat ons komt toegewaaid: wees blij dat je tenminste werk hebt. Tussen de 25 en 30 jaar vindt 43% van de Grieken helemaal geen job, één op de drie Spaanse jongeren ook niet, één op de vier Kroaten, één op de vijf Italianen, Portugezen of Cyprioten in deze leeftijdsgroep moeten niet eens dromen van een job. Tel al die werklozen samen, en je hebt een enorm leger aan talent dat onbenut blijft. Moeder waarom laten ze hen niet werken?

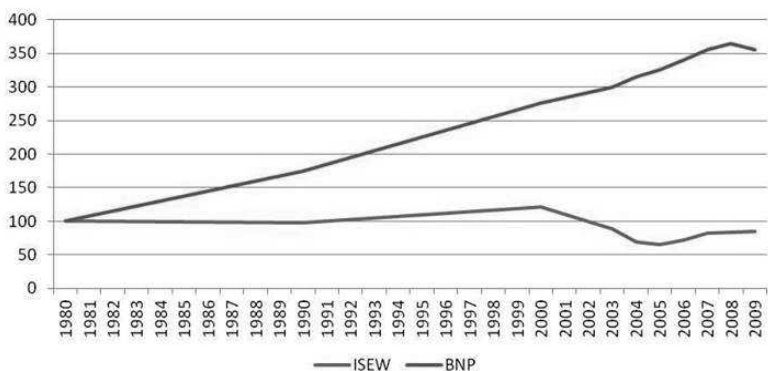
	jeugdwerkloosheid tussen 25-29 jaar (%)
Griekenland	43,5
Spanje	34,1
Kroatië	23,2
Italië	22,1
Portugal	21,9
Cyprus	20,6
Slovakije	18,6
Bulgarije	17,6
Slovenië	17,4
Ierland	15,3
Europese Unie	14,5
Frankrijk	13,7
Polen	13,6
Litouwen	13,4
Hongarije	12,5
België	11,5
Letland	11,3
Roemenië	11,0
Denemarken	10,0
Estland	10,0
Finland	9,5
Zweden	9,3
Luxemburg	8,6
Tsjechië	8,1
VK	8,1
Nederland	7,2
Duitsland	6,7
Oostenrijk	6,7
Malta	5,9

cijfers : Eurostat

Het antwoord zal misschien niet van moeder komen, maar van de bedrijfsleider. We werken te veel, en daardoor werken anderen niet, omdat dit de voordeligste oplossing is: Iedereen aan het werk helpen is véél duurder dan enkelen een job geven en die dan dubbel zo hard te laten werken.

Maar werken we dan niet voor onszelf? We worden er toch zelf ook beter van? Helaas niet. Niet alleen wordt die enorm gestegen rijkdom niet eerlijk verdeeld, maar zelfs al worden we ook persoonlijk rijker, we worden er niet beter van. Als

we nu eens niet meten met het BNP (de rijkdom) maar met de ISEW (de index voor duurzame economische welvaart), een maatstaf die rekening houdt met levenskwaliteit en duurzaamheid. Dan zien we een heel ander beeld. Sinds de jaren 1980 is de rijkdom van ons land wel verviervoudigd, maar ons eigen welzijn is gewoon stabiel gebleven of zelfs afgenomen. We hebben zelf niet mee geprofiteerd van die spectaculaire groei. De lasten waren voor ons, want de werkdruk vandaag is duidelijk wél zwaarder dan in de tijd van ons moeder. Maar de lusten, die zijn elders naartoe gegaan.

cijfers: FOD economie

We werken om de wereld beter te maken? Al die arbeid dient toch voor iets? De vooruitgang? Ook hier helaas. Ik heb het dan niet alleen over de onhoudbare milieudruk, het klimaat dat onherroepelijk aangetast wordt, de biodiversiteit die veel sterker en veel sneller achteruit gaat dan in de tijd van de dinosaurussen en die meteoriet. Laat ons gewoon technisch naar die vooruitgang kijken, dingen die iedereen in zijn eigen leven kan ervaren. Hoelang ging een telefoon vroeger mee, en hoe lang doe je vandaag met een veel gesofisticeerder GSM? Mijn moeder kocht haar een telefoon voor het leven, en hij had nog een betere klank ook dan die smartphone van

vandaag die een jaar of twee meegaat. Een televisietoestel? Wie kan beweren dat zijn nieuw toestel langer zal meegaan dan zijn oud? Auto's zijn in hetzelfde bedje ziek, de machines waarmee een wagen geassembleerd wordt (zegt Walter Stahl) zijn wellicht ouder dan de nieuwe wagen zelf ooit zal worden. En alle huishoudtoestellen, bestaan er nieuwe toestellen die beter te repareren vallen dan de oude? Programmed obsolescence, heet dat, geplande veroudering. Ontwerp apparaten met opzet zo dat ze rapper stuk gaan. Het is begonnen met de nylonkous, maar het loopt steeds door. Let maar op de zonnepanelen, nu gaan die nog dertig jaar mee, maar de panelen van onze kinderen zullen veel rapper vervangen moeten worden. Wordt de wereld beter? Misschien wel, maar hij verslijt ook veel rapper. Wat moeten al die mensen in de fabrieken, in de verkoop, in de mode, in de marketing ... wat moeten die wel denken over hun dagdagelijkse arbeid? Dragen ze bij tot een betere wereld, of maken en verkopen ze dingen enkel en alleen maar omdat ze verkoopbaar zijn en er dus iemand (anders) rijk op kan worden. Antwoord eerlijk voor uzelf...

We werken niet voor onszelf, we werken niet om de wereld of de maatschappij beter te maken, maar we werken om de bedrijfsleider of de aandeelhouder rijker te maken. Om de kloof tussen hen en ons in stand te houden en uit te diepen. Want de absolute bedrijfstop zit al op een niveau waarbij enkele miljoenen euro écht het verschil niet meer maken op vlak van levenscomfort. Geld is daar geen middel meer, maar een doel. Het cijfer op de bankrekening als statussymbool, om zich te profileren, vooral tegen andere bedrijfsleiders en investeerders, en om zich symbolisch te verheffen. Cynisch wordt het als dit ten koste gaan van mensen die dat geld wél echt nodig hebben om te overleven of om hun kinderen een toekomst te geven.